

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 227.215 van 29 april 2014
in de zaak A. 210.140/X-15.590.**

In zake : 1. de BVBA CHUMMY
 2. Kris MAES
 3. Monique VAN EYCK
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Filip Van Der Veken
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Desguinlei 6
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIERAAD VAN
ANTWERPEN

Tussenkommende partij :

de INTERCOMMUNALE VERENIGING VOOR DE
ENERGIEDISTRIBUTIE IN DE KEMPEN EN HET
ANTWERPSE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Sven Boullart
kantoor houdend te 9000 GENT
Voskenslaan 419
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 5 september 2013, strekt tot de cassatie van het arrest nr. A/2013/0393 van 16 juli 2013 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen in de zaak 1112/0109/SA/1/0084.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking van 20 september 2013.

De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend en de verzoekende partijen hebben een toelichtende memorie ingediend.

De tussenkomen de partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 8 november 2013. De tussenkomen de partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Wouter De Cock heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 maart 2014.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sarah D'Hooghe, die *loco* advocaat Filip Van Der Veken verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Pieter Delmoitie, die *loco* advocaat Sven Boullart verschijnt voor de tussenkomen de partij, zijn gehoord.

Auditeur Wouter De Cock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Het bestreden arrest wijst het beroep van de verzoekers tot vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van de verwerende partij van 4 augustus 2011 ongegrond af.

4. Met het voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) bestreden besluit van 4 augustus 2011 verleent de verwerende partij een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomen de partij voor het plaatsen van een nieuwe elektriciteitscabine in parkgebied.

IV. Regelmatigheid van de procedure

5. De verzoekers hebben – na de neerlegging van hun toelichtende memorie – nog een procedurestuk ingediend met de titel “memorie neergelegd na de hen gedane mededeling van de memorie van de tussenkomen de partij”. Het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’ (hierna: het cassatieprocedurebesluit) voorziet niet in de mogelijkheid om een bijkomen de memorie neer te leggen. De “memorie” wordt uit het debat geweerd.

6. De verzoekers hebben een procedurestuk met de titel “memorie van antwoord repliek op verslag auditeur bij cassatieberoep met verzoek tot verderzetting” ingediend. Het cassatieprocedurebesluit voorziet na de kennisgeving van het auditoraatsverslag niet in de mogelijkheid om een laatste memorie neer te leggen. Wanneer de auditeur concludeert tot de verwerping van het cassatieberoep moet de verzoeker luidens artikel 18, § 1 van het cassatieprocedurebesluit, op straffe van de toewijzing van de afstand van geding, “vragen dat de procedure wordt voortgezet teneinde te worden gehoord”. Het auditoraatsverslag concludeert tot de verwerping van het beroep van de verzoekers. Het voormelde procedurestuk wordt alleen in aanmerking genomen in zoverre wordt gevraagd de procedure voort te zetten en gehoord te worden.

V. Onderzoek van de cassatiemiddelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoekers voeren de schending aan van artikel 4.4.7, § 2, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO) en de “*ratio legis*” van deze bepaling.

De verzoekers betogen dat artikel 4.4.7, § 2, VCRO een onderzoek vergt “naar de impact van de handeling op het gebied waarop het zal worden toegestaan, met als gevolg dat de planologische bestemming mee in acht dient te worden genomen. De *ratio legis* bestaat dan ook in de voorziening van een kader waarbij constructies in functie van het algemeen belang van beperkte omvang zich niet gebonden weten door de planologische voorschriften van het betrokken gebied waarvoor zij dienen. Het uitzonderingsartikel behoeft dan ook een restrictieve interpretatie” en is geen “vrijbrief om constructies toe laten op tal van gebieden zonder acht te slaan op de functionaliteit ervan”. “Verzoekers menen dan ook dat de inplanting van een elektriciteitscabine in functie van een gebied met een andere planologische bestemming niet werd beoogd door het voormelde artikel. (in casu: inplanting elektriciteitscabine op parkgebied in functie van woongebied)” en dat dit wordt “versterkt door het feit dat [in] de woonzone een overmaat van ruimte beschikbaar is waar de desbetreffende elektriciteitscabine kan worden geplaatst, daartoe tevens in een meer onmiddellijke ruimte waar spanningsproblemen bestaan, noodzaak voor de bouw van de desbetreffende cabine”. De verzoekers besluiten dat de economische motieven van de tussenkomen partij geen vrijgeleide kunnen zijn om met toepassing van artikel 4.4.7 VCRO zonevrije constructies op te richten.

Beoordeling

8. In zoverre de verzoekers hun kritiek formuleren op het voor de RvVb bestreden besluit van de verwerende partij, zonder deze kritiek te betrekken op de motieven van het bestreden arrest zelf, nopen zij de Raad van State tot de beoordeling van de zaak zelf.

Artikel 14, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State laat het beoordelen van de feiten niet toe.

9. Het op het voor de RvVb bestreden besluit toepasselijke artikel 4.4.7, § 2, VCRO bepaalt dat in een vergunning voor kleine handelingen van algemeen belang, of voor lijninfrastructuur- en nutswerken die een gemeentelijk karakter hebben of kleine wijziging inhouden, steeds mag worden afgeweken van stedenbouwkundige voorschriften, voor zover de betrokken handelingen de algemene bestemming en het architectonische en landschappelijke karakter van het gebied niet kennelijk in het gedrang brengen. Deze bepaling sluit niet de beoogde handelingen en werken uit die volgens de verzoekers “in functie van een gebied met een andere planologische bestemming” staan.

10. In zoverre het middel uitgaat van een andere rechtsopvatting en gericht is tegen het bestreden arrest, faalt het naar recht.

11. Het middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

12. De verzoekers voeren de schending aan van artikel 149 Gw, de artikelen 4.8.3 en 4.8.26, §§ 1 en 2, VCRO en het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging.

De verzoekers betogen dat de RvVb geenszins antwoordt op hun argumentatie “waarbij de functionaliteit van de zonevreemde constructie centraal werd gesteld”, meer bepaald “de vraag of deze ‘kleine handeling van algemeen belang’ (lees: zonevreemde constructie) in functie dient te staan van het gebied, noch welke de grondslag was om de constructie onder de categorie onder te brengen”.

Beoordeling

13. In zoverre de verzoekers de schending aanvoeren van de artikelen 4.8.3 en 4.8.26, §§ 1 en 2, VCRO en van het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging lichten zij niet toe op welke wijze deze bepalingen en dit beginsel door het bestreden arrest worden geschonden.

Het middel is in dat opzicht niet ontvankelijk.

14. In zoverre het middel ervan uitgaat dat de “kleine handelingen van algemeen belang” die volgens de verzoekers “in functie van een gebied met een andere planologische bestemming” staan, in artikel 4.4.7, § 2, VCRO worden uitgesloten, faalt het, zoals *sub* 9 gezien, naar recht.

15. Voor het overige gaat het middel terug op de beoordeling door de RvVb van hun eerste middel waarin zij aanvoeren dat “de aanvraag niet in overeenstemming [is] met deze planologische bestemming van het gewestplan. De cabine staat immers niet in functie van het parkgebied en draagt uiteraard op geen enkele manier bij aan het bewaren ervan” en dat het voor zich spreekt “dat geen handelingen of werken kunnen worden toegelaten die de sociale functie van een parkgebied in gevaar brengen. Enkel bouwwerken die de sociale functie van passieve recreatie ondersteunen kunnen toegelaten worden. Een grote cabine om de stroomstoringen van het nabijgelegen woongebied te ondervangen kan aldus niet gesitueerd worden in het parkgebied, te meer daar deze elektriciteitscabine geen ondersteuning geeft aan het parkgebied.”

16. Het bestreden arrest beantwoordt deze grieven als volgt:

“De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing enerzijds met betrekking tot de planologische verenigbaarheid dat de aanvraag niet in overeenstemming is met de bestemming ‘parkgebied’ en dat de elektriciteitscabine niet in functie staat van het parkgebied en niet bijdraagt tot het bewaren van het parkgebied, maar anderzijds, na onderzoek van artikel 3, 5° van het besluit van de Vlaamse regering tot aanwijzen van handelingen in de zin van artikel 4.4.7, §2 VCRO, dat de aanvraag kan beschouwd worden als een kleine handeling van algemeen belang.

De verwerende partij overweegt verder in de bestreden beslissing dat de werken een beperkte omvang hebben en dat ze zich aan de rand met het woongebied bevinden, aansluitend op de bestaande bebouwing, waardoor de algemene bestemming en het architectonisch karakter niet kennelijk in het gedrang komen.

[...]

De Raad oordeelt dat de verzoekende partijen in gebreke blijven te verduidelijken in welke mate de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de overeenstemming van de aanvraag met artikel 4.4.7, §2 VCRO foutief, niet afdoende en/of onredelijk is.”

17. De RvVb zet aldus duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteen waarom het eerste middel van verzoekers ongegrond wordt beoordeeld.

De bij artikel 149 Gw opgelegde verplichting aan de RvVb om zijn arrest te motiveren, is niet geschonden.

18. Het middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 525 euro, ieder voor een derde.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig april 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Johan Lust